

Projev předsedy Senátu PČR Přemysla Sobotky na pohřbu Milana Paumera
Poděbrady, 4. srpna 2010

Vážení pozůstalí, dámy a pánové, vážení hosté,

kritici české povahy často tvrdí, že rádi oslavujeme zemřelé hrdiny, protože nám již osobně nemohou nastavovat zrcadlo naší osobní nestatečnosti a nemohou nás adresně vyzývat k činům. V případě života Milana Paumera a jeho popravených spolubojovníků to však tak zcela neplatí, protože mnozí Češi ještě raději uctívají pasivní mučedníky než bojovníky. Je to pohodlnější a dává to pocit nadřazenosti pro ty, co sice nic odvážného a riskantního nespáchali, ale také nevykonali nic, co by mohlo vzbuzovat pochybnosti či kritiku.

Lidé, kteří takřka denně obdivují hrdiny často přihlouplých dobrodružných filmů s potoky krve se zároveň ošívají nad historií III. odboje a zapomínají, že probíhal v podmínkách skutečné války, přestože dostala nálepku studená. Tuto válku rozpoutal prostřednictvím své zrůdné ideologie komunismus a jejím výsledkem byly stovky popravených, statisíce uvězněných či vyhnaných z vlasti, lidé byli v práci nahrazováni neschopnými kariéristy, mladí lidé byli trestáni za původ svých rodičů. K tomu připočítejme zdevastované národní hospodářství, zničené kulturní památky i přírodu. Za takové situace měli svaté právo ti nejstatečnější pozdvihnout zbraň proti diktatuře. V takovém boji umírají bohužel i lidé – ať již hrdinové, nebo uzurpátoři moci či jejich nešťastní gladiátoři.

Činy bojovníků proto přenechejme k posouzení soudu nejvyššímu, který stojí mimo naše soudy pozemské. My bychom měli vždy hledat pochopení i odpuštění pro všechny statečné muže, kteří odmítali být otroky či gladiátory. Mezi tyto statečné jste rozhodně patřil i Vy – pane Milane Paumere – a jsem rád, že jsem Vás mohl osobně poznat.

Čest Vaší památce...